

10 câu nói truyền cảm hứng, chỉ rõ lối đi
cho cuộc đời

Bởi anguyen

Cuộc sống đầy rẫy bon chen, ganh đua, thật chẳng hề phẳng lặng và đầy màu hồng như những gì ta tưởng tượng ngày thơ dại. Càng lớn lên, người ta càng đi được xa hơn nhưng cũng vì thế mà phải gánh chịu nhiều hơn phong ba trần thế, phiền muộn kiếp nhân sinh. Làm sao để an nhiên, tự tại?

1. Con đường của mỗi người đều phải tự mình bước đi, mệt hay không đôi chân mình tự biết rõ. Nước mắt của mỗi người cũng đều cần phải tự mình lau đi, khổ đau hay không trong lòng tự sáng tỏ.

2. Không phải tất cả khổ đau đều có thể nói rõ thành lời, chịu đựng lâu rồi cũng sẽ thành thói quen. Không phải tất cả những oan ức đều có thể kể ra, nghĩ thông rồi sẽ bình tâm trở lại. Im lặng không phải là vô tâm, chỉ là không muốn nói ra. Giấu kín nỗi

lòng không phải vì xấu hổ, chỉ là không có tri âm thấu hiểu.

3. Có những tình cảm cưỡng cầu sẽ tổn thương, có những tình yêu giữ lâu lại thành đau khổ. Vì cứ chi ta cứ còn đắm chìm trong hố sâu không lối thoát? Ngẩng mặt lên sẽ thấy nắng ở trên đầu. Cuộc đời buồn hay vui là do mình cảm nhận, là ngàn hoa đua nở hay trái đắng thắm sâu cũng chỉ là ở tự tâm thôi...

4. Trải qua những năm tháng hợp rồi tan, tình người khi lạnh lùng, lúc nồng ấm sẽ thấy vạn sự đều là phù phiếm, nhân sinh chỉ như kiếp mộng mơ hồ, tỉnh giấc là trống rỗng, mênh mang. Hãy học cách tự chữa lành vết thương cho chính mình. Có khổ hãy tự giải thoát, có vui hãy tự cảm nhận. Phong ba bão táp mới biết cuộc sống, khổ tận cam lai mới biết được đời người.

5. Kỳ thực đời người chính là một loại cảm nhận, một lần trải qua là một lần thấu hiểu. Là người đều có tình cảm, đã động lòng thì

khó tránh khỏi tổn thương. Là tình thì thường sẽ “dốc hết”, nếu là “khắc cốt ghi tâm” thì chính là ngàn năm vương vấn. Nhưng không phải tình yêu nào cũng đều là chân thành, không phải tất cả sự chân thành đều có thể “dốc hết”. Tương phùng luôn là nặng tình như vậy, mà biệt ly lại thật sự rất vô tình.

Tình yêu không có hậu thì dần dần xa cách, không sao xích lại gần nhau, sớm muộn rồi cũng chia lìa. Nếu trái tim luôn bên nhau, dù chân trời góc bể cũng luôn thấy gần nhau, nếu trái tim có xa cách, ngày ngày gặp mặt cũng không thể gần nhau. Duyên phận là do trời định, cái cần là sự chân thành. Tình cảm cần có thấu hiểu, cảm thông, điều cần là sự thẳng thắn.

6. Khi bị người khác hiểu lầm, ta hãy lựa chọn lặng im. Không muốn giải thích cũng không cần giải thích, bởi vì người không hiểu bạn không đáng để bạn phải giải thích làm chi.

Khi bị oan ức thường sẽ rất buồn. Nhưng cũng chẳng cần phải thanh minh. Thanh minh cũng không có kết quả, trắng sẽ là trắng, đen sẽ là đen. Không phải tất cả thi phi đều có thể làm rõ, không phải tất cả công sức đã bỏ ra đều có thu hoạch lại. Có những lựa chọn là bất đắc dĩ, có những thứ mất đi là do trời định. Có những thứ không thể nói ra, thay vì buồn đau, chỉ bằng hãy mỉm cười. Có những điều không thể giải thích, chỉ bằng im lặng cho qua.

7. Có những việc qua đi là qua đi thôi, dù muốn cũng không thể tiếp tục. Có những điều mất đi là mất đi vậy, bởi vốn dĩ nó chẳng thuộc về ta. Đời người, chính là có được, có mất, có lựa chọn, có buông bỏ. Ngày hôm nay xa lạ, nhưng hôm qua lại là thân quen. Hiện tại thì nhớ rõ, nhưng quá khứ dần sẽ chìm vào quên lãng.

8. Không phải cuộc sống lựa chọn bạn, mà là bạn lựa chọn cuộc sống. Cuộc sống chính là đoạn đường đi gian nan, có đau

xót, có mừng vui, có nụ cười và nước mắt, có bài học của thất bại và có tình yêu, khát vọng thành công.

Cuộc sống luôn có những trắc trở cần phải vượt qua, cũng luôn có những trách nhiệm cần phải gánh vác. Không ngừng vấp ngã mới có thể không ngừng kiên cường, không ngừng mưa gió mới có thể không ngừng trui rèn và trân trọng.

9. Chuyện trong đời 8, 9 phần đều là không như ý. Nhưng cái mãn nguyện, như ý của đời người chính là bình thản trước những điều không như ý ấy. Hoa tàn rồi lại nở, mưa xuống rồi lại tạnh, nắng lên ắt là cầu vồng rực rỡ chân mây. Đêm thu gió lùa qua cửa, mộng寐 tan như hơi sương, cõi lòng nhẹ bẫng, tim nẻo yên bình.

10. Tương phùng trong đời thì khó, biệt ly lại dễ làm sao. Gặp bạn hiền, nâng chén trà, thưởng vầng nguyệt chậm chậm nô lên từ đỉnh núi, há chẳng khoái sao? Tiến người tri kỷ, xa mấy dặm đường chân

chẳng mõi, bụi phong trần cuộn lốc áo bào
phai, há chẳng bi thiết sao? Thực là kết bạn
khắp thiên hạ, tri kỷ chẳng mấy người...